

ПЪРВА ГЛАВА

СЛЕД ВСЕКИ ДЪЖД НИКНАТ МАГИИ

**случайност
принцесата и принцът
намират нова приказка**

Животът ти получава разрешение за излитане.
Готов ли си за плетене?

Родителите ѝ винаги се караха за едно и също, поне откакто се появи Нора. Любимата прабаба, очилата и синекоса, неразбрана и недооценена от всички присъстващи, но напълно достатъчна за размразяване на скуката в едноетажната къща с градина.

Лия се отпусна, както госпожа майка ѝ учеше пациентите си, мислено разпери ръце, усети бодлите на въздушното течение, и полетя. Гърбицата на гърба не ѝ пречеше. Отдавна си я представяше като раница, пълна с топки за тенис, кремове против слънчево изгаряне заради нейната светла кожа, здраво и широко тиксо за залепване устата на майка си, докато намали темпото и свикне да не говори

повече от двайсет думи наведнъж, плюс еднолитрова бутилка с вода. Гърбицата ѝ предизвикваше размекване и замъгляване в чуждите погледи, следваше отдалечаване и избягване на посещаваните от нея публични места, а се говори, че някога – в несъществуващо далечно време – са докосвали гърбавите за късмет. Станеше ли ѝ мъчно, почваше да изнамира думички с «г» и да избутва гърбицата си все по-назад, де да можеше да я запрати на нечий гръб и да изчезне, но проблемът си оставаше и затова прегръщаше упражнението: горила, гърне, грозде, гора, гарван, гълъб, гушер, глас, глупост, гости, глобус, гара, гараж. Не засвирват фанфари, но мъката се стопява.

Приемем ли версията на Нора – историята ще ни събере очите. Останалите разкази на свидетели, на желаещи да присъстват, но закъснели, на извънземни, на гаджетата – са с пукнатини. Съдбата с нейното туловище понякога те застига и затиска, признаваш и премълчаното пред себе си.

Нора е пъстра отвън и отвътре, без да е паун или палитра, без да е ветрило, навярно е пъстра от есента. Нора е на възраст, която мнозина дори с упорити тренировки не достигат и дава вид, че знае отговорите на почти всички въпроси или поне на най-задаваните. За нея животът е бал, стига да не я болят краката, и разходка над покривите и хвърчилата за изпробване на новите криле. На вид прозрачни, на светлината бледи и пухкави като разбит белтък, но здрави. Криле, които не напускат доброволно полесражението.

Тънката линия между надеждата и отчаянието – там, между гънките им, започва магията. Според Нора началото ѝ е на друго място – в забавлението, че не си пораснал, нищо че се източваш до два метра, какво от това, че обувките от миналата пролет те стискат отпред и отстрани, и отвсякъде, и пъпки от неизвестен произход танцуват по физиономията ти. Животът ти може да започне. Готов ли си за плетене? Ясно чухте, не е звукова халюцинация. Лицева плетка, опакова, еднична ластична... Плетенето от убиване на скуката преминава в беля. Белята е да не вършиш каквото очакват от теб, а обратното. Белята е книга. Милioni я четат и обсъждат, но разликата е кой какво разбира и остават ли петънца прежда в главата.

Вътре в Нора гласчето настоява, че е стара късметлийка и иска ли късметът да не ѝ изневерява, да раздава и на другите. Не е в пубертета, не е в менопаузата, не е в след критическата, а в най-златната възраст – точният момент да претегли и да прецени. Чувството за ориентация ѝ подсказва, че трябва да се погрижи за най-важното: за себе си и за нишката, която ще я прогължи. Съблюдаването на условностите няма да я откаже от осъзнаването на удоволствието, че за първи път е прабаба! Баба на квадрат! На нейната възраст какво предстои да изпита за първи път? Среца на най-страстен любовник след шейсет години раздяла или разгадаване къде свършва загрижеността и почва иронията? С всеки изминат ден, къде ти, с отминаващия час, от нея остава по-малко живец, но генийт на столетниците

изправя раменете и я кара да се прави на балерина. Куцукаца на моменти, зяпаца къде има парапет за подпиране.

– Още двайсет секунди! – самокомандва се Нора. Слага си бързо крилете, отстрани изглежда сякаш намята пелерина, разкърива рамене, върти главата напред и назад – гледала е по телевизията в европейския шампионат по лека атлетика как състезателите по хвърляне на зюле го правят – и притваря очи. – Ще летя, значи съм жива!

– Безнадеждна работа – реагира престаряла калинка, способна да лази и изкачва височините на листата на фикуса, но не и да се прави на летящо насекомо. – Гроги си. Нямаш интерес да се разчуче.

– Дори една придирчива хлебарка не би коментирала – връща топката Нора.

– Хлебарките са несимпатична твар, но къде съзираш прилика между мен и нея – заоправдава се нахалницата. Чувства се уязвена, че не е дори за кратко любимка, обгърната с ласкателства. Не би отказала предложение да сподели полета, намествайки се на непроветриво място, но не я канят. Е, може би друг път и друг ден.

– Старите калинки са симпатични, но летенето им се опъва. – Нора вдиша дълбоко и се преобрази. Младостта изпъна кожата и крилете ѝ. Излетя.

* * *

Кой ли твърдеше, че всяка история имала няколко версии: твоята, на приятелката ти, на свидетелите, на архивиста и истинската? Най-лошото,

което е на път да се забие в погледа ни и се случва е, че се уморяваме и ни писва да държим очите си отворени, за да не изпуснем поредното чудо. Често замаскирано под гъждобрана на идиотско хрумване.

Родителите на Лия държаха на набиците си. Един от най-практикуваните и според бащата, предпочитан за съпругата му, беше вечерната караница. Тъмнината навън изваждаше на показ тъмните помисли на душите им. Затваряха прозорците. Отваряха си очите. Госпожа майката се оглеждаше за някой, сбъркал часа за среща по-сетител. Тя помагаше на срамежливците, нейни пациенти, да придобият смелост и самостоятелност, и да „вкарат гол на живота“. Случваше се след оглеждането да заключи вратата. Два пъти, за по-сигурно. Но в августовската жега след полунощ, предполагаха, че който има ухо да подслушва, отдавна спи, в това число и наблюдателната им дъщеря.

– Изгони най-сетне Нора! – самоуверено подхваща госпожа майката. – Бабата, досадна драка, казала на Лия, че е щастлива. Представяш ли си? Подгудява детето с архаични описания на живота.

– Нора? Не знам откога не съм чувал някой да признае, че е щастлив – озърта се светлокосият висок мъж, по най-точни сведения господин Попов, бащата.

– Вникни зад гумите. Щастието се подхранвало от любопитството. Колкото си по-любопитен, толкова си по-щастлив – не кротва госпожа Попова, майката.

– Виж ти!

– Кажу нещо смислено! Дъщеря ти израства в средата на една бабка, която я оформя без моето разрешение, неуморно плете и се храни с кюлки.

– Любопитството не е кюлка, ако разбирам правилно.

– Бабичка на осемдесет и не знам колко си, едва ли се интересува от последните научни изследвания. По-скоро кой минал, кой заминал... Махни я оттук! Лиля от затворено в здравословна анти-бактериална атмосфера дете, което се е примирило с физическия си дефект и не страда видимо, придобива навици на репортерка. Ще изхвъркне, без да сме усетили.

– Внимавай какво си пожелаваши!

– Внимавам, но ти не си пожелаваши дори обикновен кметски стол.

– Пристрастена си, за да взимаш решения в един след полунощ – връща топката господин бащата. – Пристрастена и невъзмутима.

– Не свикна ли? – унесено проузнася госпожа майката. Отива до вратата и се подпира на нея. Забелязва, че не е свалила черните си обувки с високи токчета – винаги 14 сантиметра, и със замах ритва левия, после и десния. – Каква напаст са обувките, но харесвам да гледам отвисоко и да не ми се изплъзват разни незабележими за останалите детайли!

– Време е да свикна. С решенията ти, с детайлите. С височината ти. – Очите им се срещат и разминават, но само неговите са пълни с присмех. Нейните преливат от безсърдечност.

– Нали? – прави се на неусетила иронията. – Навикът и имунитетът се придобиват – погалва го за компенсация с гласа си госпожата. Нейният опит доказваше, че споровете им потвърждават какви страстни натури са двамата. Единствено страстните двойки обичат всеотдайно и забравят неуспехите. След подвикванията и погледите, които си разменяха, следваше сдобряването. Е, не винаги същия ден, но в най-скоро време.

– По мен ли съдиш? – господин бащата окончателно се бе разсънил и сметна да дочака утрото в приказки с жена си. Спомняше си как го шляпаха по дупето до седемгодишен и колко се срамуваше да го сподели дори с умрялата си мишка, по погрешка изяла сиренето с отровата.

– По себе си – изсъсква тя. – Вкарваш в семейството ни съмнителна личност, настояща прабаба на Лия, бивша крадла, а ме молиш да съм доволна. Където е текло, пак ще потече. – Поглежда с такъв отчаян поглед нагоре, че неизпълнените обещания на влюбения някога, а сега съвместен съпруг и радетел за тихи семейни разговори Андон Попов, се зарича да отпие от нектара на някогашната им любов. Дори да се задави, дори да му сладнее прекалено, но да събуди одремалата се тяхна споделена любов. – Пет години вече недоволствам. Забелязал ли си?

– Не е крадла – кимва в знак на съгласие мъжът. – Опитвала се е да отмъква портфейли, в миналия век все пак, но са я хванали и за гордост на рода е престанала.

– Все пак са я затворили.

– Албена, учела е в специално училище със строг режим.

– Училище с ограда, по която тече ток.

– За доброто на учениците и на обществото. Излязла е и повече не е имало инциденти.

– Сигурно защото не са я хванали. Усъвършенствала се е, досадната грака.

– Прекаляваш, Бени. – Миг замисляне и обхождане на съпружеското лице. Струва му се, че е смутена, но не и разгразнена от произнасянето на умалителното си име. – Пет години ли минаха откакто Нора е при нас? – Напъва се отново да повтори „Бени“, но от годините праволинейност, издежаване и собствено несъвършенство, пресичането на маранята на семейните навици е изпаднала от списъка на завоеванията му. Защо не се засили и скочи отново в очите на съпругата си, отново да я възпламени и да зареже черните си одежди?

– Пет опасни години! Дъщеря ти е заражена с какви ли не дивотии. Горкото наше момиче, бедното дете.

– Според мен е станала по-енергична и лъчезарна. Забравяш ли, по-скоро си разсеяна и пропускаш първата трудна година, когато домашната помощница Тереза изчезна...

– Изгонихме я.

– Тогава Нора върна детето ни към живота.

– Използвай преувеличенията в работата си, за да те повишат. А Нора, Нора помогна, да, подкрепи ни, но пък нищо изключително не е направила.

– Една година Лия не ни говореше. – Андон Попов разсъблича наум жена си като започва с устни-

те, закачливо отворени, от които облизва червिलото и е приятно изненадан от аромата и вкуса му. Къпина, ананас или манго?

– Не ми припомняй!

– Не си криви душата, изживяхме трагедия. Семейна трагедия, която Нора разреши. – Ангон приковава вниманието си върху зъбите на Албена и остава неподвижен. Тя е истинско зверче, отдавна усвоило занаята да се грижи за себе си, но той е мъжът, решен да допише тяхната история, за предпочитане без кървави битки.

– Ти пък я прие в гома ни, даде ѝ улот, роднинска обич и меко легло.

– Пито-платено, за това ли намекваш? А уж си фин човек, окуражаваш хората да превъзмогнат слабостите си и да променят живота си. – Джен-тълменски продължава да я съблича в ума си и за да избегне острите ѝ погледи, от които се спъва и болката го омаломощава, поставя на нейните очи две розови листенца. Беше чел на Лия подобна приказка и тя завършваше с щастлив край.

– Реалистка съм. Ходя здраво по земята.

– Не ти се бъркам в доводите, не съм баща за пример, но за мен майката е хем на земята, хем над земята... Майката е свръхнадарено същество! – Поглежда съпругата си извинително, сякаш ще поправи на мига допуснатата грешка, но след като не получава погалване с поглед, някакъв повод за прекъсване на излишния разговор, поне копнеж за прегръдка, продължава: – Нора намери общ език с дъщеря ни и двете се забавляват едва ли не денонощно. Чудесна картина на прабаба и внучка. Лия

живна от появата на Нора. Вече е енергична, нормално здраво момиче! – Защо говори с жена си подобно на държавен служител, схванат от течението на непритворената врата, защо не се осмели да приближи Албена към страстта на помислите си, да я качи на ръба на скалата и да скочат заедно отгоре, а я отблъсква със сухите си въпроси и констатации.

– Енергичност при нейния дефект? Заравяш си главата в пясъка, бягаш от отговорност.

– Ти съзираш в най-малката лодка наводнение! – Беше ѝ подарил жълта рокля с остро дълбоко деколте и още при първото обличане в спалнята им, тя доближи огледалото и неразбиращо попита откъде му е хрумнало да избере такъв цвят рокля. Вместо да разкъса поне една от черните одежди, както художник нескопосаното си платно, наместо да премине хребетите на тялото ѝ и чаршафите да пожълтеят повече и от роклята, Бени, скъпата Бени да признае, че жълтото е нейният цвят-откритие, той замълча. Любовта му се израждаше в примирие, а се залъгваше, че на него няма да му се случи, че любовта ще ухае край него, докато е жив.

– Горчивината за майката, естествено! – Тя хвърля поглед на мъжа си и той го приема за намек, че двамата упорстват, надяват се, но не се справят като родители. В света на антидепресантиите, телохранителите и рекламите, да си майка и баща е потискащо и непрестижно. Запита се луди за връзване ли бяха или прекалено флегматични, за да им се гласува доверието да възпитават дъщеря им. Не му се ровеше по-надълбоко.

– Уморена си, уморен съм и аз. Не се лъжа, нали, но ти имаш сред пациентите си човек с присъда за кражба? – Все още не се отказва от илюзията да се разбира с гъщеря си, да бъдат ако не първи приятели, поне загрижени един за друг познати. Спира да разсъблича мислено Албена. Блудкаво му е да си признае, че той балансира и едва ли е готов да плува в ледените води, за да открие бряг за тях двамата. Бряг без чужди спомени, бряг, където ще се разхождат без грехи и Бени ще разполага със сърцето му надлъж и нашир, за да напише възхитителен трактат за възможната любов.

– Шшшшт! – казва с паника в гласа си. – Не се говори в затворено и неизолувано помещение за работата ми.

– Не съм виновен, че сподели, но нали се опитваш да помогнеш на човек с нездрави навици? Някой, когото повечето от нас избягват. – Остро-вът започва да му напомня футболно игрище, където двамата са от два противоположни отбора и всеки тегли мрежата към себе си. Пясъкът не блести и не топли, пясъкът граци и потъмнява. Почти еротичните му фантазии се свиват до незабележимост.

– Той ми е пациент, а прабабата е в дома ни. Денонощно. Дори не носи електронна гривна на крака си. – Нейният глас прелива от упорство и насмешка.

– Да се зарадваме, че не е минала в нелегалност – имитира усмивка и извинително кара напред: – Охрана ли да ѝ сложа? – захилва се без ентусиазъм Андон Попов, възрян още в илюзорния техен

бряг, пренаселен от караниците им, а в погледа му проблясва светкавица. От словесните дъбуои с жена му понякога прехвърчаха искри и озаряваха, разграфеното му като кариран лист ежеднебие. Ето ти сега – охрана за Нора. Ако тя разбере намеренията му да бъде следена, би си тръгнала доброволно от дома им, а това изобщо не влиза и в най-далечните му планове.

– Ленив си и предсказуем, а би ти отивало да станеш кмет на града. Светлокос, енергичен, позитивен, спортен тип, висок, с правилни бели зъби, семеен с дете... – кимва майчински към съпруга си и аха да го прегърне, но се сдържа.

– Отказваш да приемеш, че съм съвестен чиновник в кметството. Респект към работата ми, Албена, респект! – На острова им ненадейно избухва епидемия от холера и Андон изработва сал, рамка на хоризонта, с който се прибират омърлушени в къщата, недочакали гниенето на червеникавите плодове, зреещи сред пясъците.

– Ако добавиш и амбициозност...

– В семейството двама амбициозни ще си пречат. – В марадонките си донася пясък от тяхното самотно островче и когато го изтръсква в шепите, се пробира зелено връхче. Зелено като утринна светлина, родена от шумоленето на дрехите.

– Умният съпруг е безценен. Да те попитам, преди да си ми обърнал гръб?

– Питай, но не прекалявай. Скоро ще изгрее слънцето. – Скоро ще забравиш съвсем и острова ни, и вълните, които ни разхлаждаха след любов-

но опиянение, зареди на себе си Андон и се остави без съпротива устремът в устата на Албена да го отбее накъдето пожелае.

– Кога Нора ще ни освободи от присъствието си?

– Най-добре да се присъединя към окосената трева, едва ли ще възрази за безпокойствието – отклонява разговора господин бащата и поглежда тъмнината навън, чертаеща причудливи очертания. Полъхът на вятъра погъделичка наболата му брада и нахлу в носа му. Като че ли засвириха тръбите на разсъмването, на километър от тук. – Пак ли ще изпълняваш монолога на оцетената? – изплъзва се от устата му, но Албена Попова или не го слуша вече, или е решила да не му обръща внимание. Не и сега, на зазоряване. Може би на закуска в тяхната кухня. Както месоядните растения, тя щеше да излъчва сладостен аромат, по-точно претоплени кроасани, кейк или бекон, и той привлечен от глада, ще влезе без мрън-мрън-грън между зъбите и ще бъде сдъвкан.

Обикновено прабабата на Лия изпълняваше ролята на осведомителна агенция „Муза“. Муза № 19 беше адресът на улицата, на която се намираще къщата. Със сигурност, който е измислял имената в градчето, е бил влюбен поет, защо не и двете, нищо чудно пък да е носел присадено сърце на доживотен оптимист. Човек, който вярва в себе си, е поне десет пъти по-силен от останалите, а човек, притежаваш саморъчно изплетени крила, е бърз, но не прибързвайте в твърдението, че е

еколог от зелената партия. Летенето отдалечава от досадата и чакането тревата да порасте до толкова, че щом легнеш в нея, да не те видят и да ти намерят работа. Безмислена, но работа. Виж, плетенето... Плетенето е катерене, необходимо ти е цялото внимание и съсредоточаване. Поглед настрана и падаш, изпускаш бримката.

Високият жив плет обграждаше сградата до двойната врата от ковано желязо с флорални орнаменти. Едноетажната къща се разпростираше нашироко, а правоъгълните прозорци се редуваха с ромбовидни – в стаята на Лия и спалнята на родителите ѝ. Отзад градината се пълнеше с багри и ухания. Предимно лалета, зюмбюли, нарциси, небени и гладиOLI. Предимно смокини, сладкото от които господин таткото правеше и мажеше редовно върху препечените си сутрешни филии. Една в делник, две-три в почивните дни. Свещеноедействието по приготвяне на сладкото от смокини беше единствения му принос в домакинската работа. Единствен, но ще си оближеш пръстите и ще помечтаеш за сдобиване с няколко чифта ръце.

Зад къщата Лия разполагаше със своето скрито от чужди погледи кътче, където не достигаха случайни посетители. Тя се въргалаше в тревата, но след трайните петна по дрехите ѝ, госпожа майката предприе мерки. Изписа на бял картон: „Не мачкайте с телата си тревните площи“, но след забележката на мъжа си, че става смешна и дори глупава, скри в кабинета си картоната. Дочака ли да се събуди съпруга на кмета... табелата все ще притрябва. В града има зелени площи в изобилие.

За укротяване на невъзпитаното поведение на Лия, поставиха градинска мебел от раката – ниска маса, четири стола и пейка. Плус вързан на акацията хамак и беседка за провеждане на уроците на гъщерята, стига времето да не прекалява със студ или слънце.

Прабабата похъркваше на пейката, засега в границите на допустимото. Не ѝ пукаше, че рогнините са загрижени за невъзпитателното въздействие на шума върху наследницата им.

Лия харесваше прабаба си – от спокойния ѝ тон на говорене, очилата, паркирали се на носа, до изкривените от артритна ръце. Харесваше бърборенето ѝ и най-вече, че разполагаше с време да я пощипва по бузите и да я гушка. Теориите за разминаването между поколенията звучаха доста садистично и не я засягаха. Отнасяха се за други, винаги имаше изключения. Тя и най-зрелият, май и най-мъдрият член на семейството, се забавляваха повече от добре. Разликата между нейните десет и половина и Норините осемдесет и няколко години, настояваха за забавления и наваксване на пропуснатото. Де да можеше да я телепортират назад във времето и новороденото бебе Лия да тупне в прегръдките на Нора.

Най-възрастният член на семейството закачливо правеше характеристика на фамилия Попови – господин бащата и госпожа майката Андон и Албена Попови. „Баща ти крои планове, майка ти ги усложнява, аз ги омаломощавам.“

Лия лежеше по корем на леглото си с разперени крака и ръце. Слушаше необичайната, извънредна,

следобедно-неделна караницата на родителите си, по-безинтересна от похъркването на баб-боа-баб, успала се, разказвайки приказка. Родителите ѝ винаги се караха за едно и също, поне откакто се появи Нора. Отпусна се, както госпожа майка ѝ учеше пациентите си, и полетя. Гърбицата на гърба не пречеше. Отдавна си я представяше като раница, пълна с перести облаци, мъх от камъните край реката, няколко снимки от следобедни гъзи и рози. Букести червени и жълти рози. Рози за празните вази. Госпожа майка ѝ най-малко веднъж месечно купуваше поредната ваза и запълваше рафта в коридора, поставен след една от първите им караници от господин баща ѝ .

Лия летеше и почти галеше небето. Небе... Започна да търси думи с буквата „н“. Небе, найлон, някой, нагоре, напред, напосоки, начин, настроение, натюрморт, намордник, нокът, носорог, ненормален и нормален, нар, нож. С „н“ имаше и гаднички думи: нисък, нервен, нула, нахален, наопаки, нахалост. Наакан! Лежеше и се протягаше, както презаемото работливо ветрило през летните жези. Почна от небе, а къде се отнесе?

Не казваше ли баб-боабаб – прабаба ѝ Нора, че лъжата натоварвала психиката и я изтощавала, каквото и да означаваше това. Лия нямаше никакъв личен опит с изтощаване на тялото, нито на психиката. Заради раницата на гърба, пардон, гърбицата, я освободиха от часовете по спорт. Учители, одобрени от госпожа майка ѝ, идваха у дома да я обучават. В беседката – при хубаво време, в детската стая или хола – при лошо.

„Не лъжи, а мечтай!“, усмихваше се баб-боабаб и я разсейваше от висенето над учебниците.

Лия рядко излизаше извън градината на къщата и познаваше... колко – двайсетина души, но измежду тях нямаше по-ухилен и забавен човек от бабата на баща ѝ. Родителите я наричаха по име – Нора, а на нея препоръчаха да се обръща към белокосата дама с „бабо“. „Прабабо“ било прекалено дълго. „Звучи като мухъл“, намекна госпожа майка ѝ и се плесна сама по устата. Господин таткото се изкашля извинително, но Лия не му прости. Възрастните, защото съберат ли се годините на майката и бащата, сборът отскачаше над осемдесет, изпитваха раздражение от привързаността между Лия и „кълбото прежда“, израз на таткото за баба Нора.

При запознанството им Нора не криеше белите си коси, но напоследък се перчеше със синята си буйна гриба. „Синекоса съм“, намигаше на Лия и я пощипваше по бузите. Според нейното мнение, сините къдри пречели човек да се задълбочава в бръчките и петната по кожата.